

Woorden van Louise Steenbergen – Hilbers, moeder

Martijn, onze Martijn, jullie Martijn.

Hij is hier bij ons op een manier die we eigenlijk niet willen.

Martijn kwam op de wereld zonder hulp van buitenaf. Geen huisarts of kraamhulp had hij nodig. Hij meldde zich gewoon, een mooi jochie met heel donkere oogjes. Bekeek de omgeving, zag wat zijn broertje Robert deed en probeerde dat ook. Krop, liep, klom uit de box en dat leidde uiteraard tot valpartijen. Met vallen en opstaan. Zo veroverde Martijn zijn wereld.

Op de lagere school was hij een veel gevraagde gast voor verjaardagsfeestjes. Maar hij had daar totaal geen zin in. Tot zijn verdriet moest ie van mij er wel naar toe: een ander een plezier doen was toch ook iets wat hij moest leren, dacht ik. Niet wetend dat het eigenlijk een ramp voor hem was. Ja, nu weet ik het sinds een paar jaar.

Op school zat-ie in de pauze te rommelen met de Rubiks kubus of een puzzel te maken. Meedoen aan de musical...moet dat echt? Voetballen dat was prima, vooral keeper zijn.

Het Atheneum was niet zijn gelukkigste tijd. Dat gedoe ook altijd. Hij begon op te vallen door zijn gitzwart geverfde haar, zwarte kistjes, een wit overhemd – een vadermoordenaar, scheuren in de spijkerbroek met fel rode lapjes, die moe-lief er wel achter mocht maken. Deze manier van aandacht trekken had succes, want één van de mooie meisjes van de school, Hester, werd zijn vriendin.

Het was de tijd van samen met de Welmersen op wintersport gaan, een goede tijd. Met een cultureel avondje op donderdag. Samen met Alice maakte hij een familiehit: *An dem Fuss des grossen Arber, wo Frau jodelt und Mann trinkt...*

Naar de kunstacademie in Groningen. Hij was al een tijd bezig met tekenen en schilderen en de leraar vond dat-ie daarin verder moest gaan. Maar ja...daar was niet de vrijheid die hij verwachtte. Hij kreeg er opdrachten en dat was nu juist niet de bedoeling. Hij ging zich liever verdiepen in filosofie. Ondertussen vond hij een baantje bij een antiquariaat. Het was heel hard werken, weinig verdienen, maar het beviel hem reuze goed. Hij werd mede-eigenaar en organiseerde grote veilingen in een pakhuis aan de Noordergracht. Hij werd een meester in het maken van catalogi. Hij voelde zich vrij en leerde erg veel over oude boeken en prenten. Hij ging naar beurzen en was ineens blij met zijn kennis van het Frans, Duits en Engels. Taal was zijn ding. Schrijven, dát maakte hem gelukkig. Muziek speelde een belangrijke rol in zijn leven, zowel eigentijdse als meer klassiek.

Jody kwam in zijn leven en dat is lang een goede tijd geweest.

Hij kreeg, zoals we nu weten, steeds meer last van Asperger, hij vluchtte in drank, en dat werd in Zwolle bijna zijn ondergang. Heftige, kommervolle jaren. Velen van jullie weten er van. Maar in Zwolle kwam ook de ommekeer dankzij zijn eigen wilskracht en de hulp van Dimence. In Emmen vond hij uiteindelijk zijn veilige plek in zijn mooie flat. Daar vond hij in Hennie ook zijn maatje. Daar vond hij de weg omhoog.

Martijn, een zoon met veel gaven, lief, geestig, creatief, meelevend. Stuurde zijn jarige neefjes Jesper en Lennart een envelop met geld. Stak Jente een hart onder de riem een paar dagen voor haar vader stierf. Vroeg: 'Mam, wat wil je voor je verjaardag hebben en kwam negen dagen geleden aan met een rood hart gevuld met heerlijke bonbons...een rood hart...wat wil ik nog meer.

Ja, ik wil nu staan naast een levende Martijn, aan wie ik kan zeggen dat ik veel, heel veel van hem houd. Hij kwam zonder hulp op de wereld én is heengegaan...alleen. De hulp mocht niet meer baten.

Kindlief, zoonlief was meestal de aanhef van mijn mailtjes en *liefs, mams*, was het einde. Ik zal het hem nooit meer schrijven.